

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Стара Загора, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи януари през две хиляди двадесет и
шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Н. Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева
като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело
№ 20255500500786 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.258 от Граждански процесуален кодекс
/ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна жалба на И. Т. П., ЕГН – *****, с адрес:
гр. К., ж.к. „****“, действаща чрез адв. Д. С., срещу решение №
298/08.05.2025 г. по гр.д.№ 1381/2024 г. по описа на Районен съд – К..

Първоинстанционното решение се обжалва като неправилно и
незаконосъобразно.

Излагат се оплаквания, че в нарушение на процесуалното си задължение,
произтичащо от разпоредбата на чл.236, ал.2 от ГПК, първоинстанционният
съд не е обсъдил твърденията и възраженията на ответницата /сега
въззивница/ и всички приети по делото доказателства, което от своя страна е
обусловило необоснованост на фактическите и правните му изводи.

В частност оплакванията се отнасят до липсата на обсъждане на
заявените от страната обстоятелства, касаещи изключително близките ѝ
отношения с наследодателя С. В. Г., основани на взаимна обич, любов и
грижи, произтичащи от дългогодишното им фактическо съпругеско
съжителство, и придобиването на всички имоти и вещи на значителна
стойност, включени в наследството, в резултат на съвместният им принос,

както и полаганите грижи за продавачът по договора за продажба на наследство и майка на С. В. Г. – Ц.Г., както и доказателствата, които ги установяват.

Това според въззивницата е довело до постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон, т.к. съдът не е взел предвид горепосочените обстоятелства, които са от решаващо значение при преценката дали нееквивалентността на престациите на страните по договора за продажба на наследство накърнява добрите нрави и обуславя неговата нищожност.

Сочи се също, че при преценка за еквивалентността на престациите първоинстанционният съд не е обсъдил задълбочено събраните доказателства, установяващи предприетите от въззивницата действия за погасяване на задължения на наследодателя и осребряване на негово имущество, което е предала на наследницата му по закон Ц.Г.; установяващи стойността на отделните имущества и недоказаността на твърденията на ищцовата страна, касаещи движимите вещи, които следва да бъдат включени в наследството.

Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен, и на страната бъдат присъдени направените разноски.

В законоустановения срок насрещната страна по жалбата – Н. В. Н., действащ чрез адв. Е. Д., е подал отговор на жалбата, с който я е оспорил като неоснователна.

Изложил е доводи за правилност на обжалваното първоинстанционно решение, т.к. според него съдът е обсъдил всички твърдения и възражения на страните и релевантните за установяването им събрани доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, и е направил обосновани фактически изводи за доказаност на заявените от ищеца правопораждащи обстоятелства, обусловили съответни на материалния закон правни изводи.

В тази връзка се излагат аргументи, че заявените от въззивницата в жалбата й обстоятелства, които според нея не са били обсъдени от първоинстанционния съд, са останали недоказани, както и че изводите по отношение на включените в наследството имущества и тяхната стойност са обосновани и изведени въз основа на извършен правилен пълен анализ на относимите доказателства.

Претендира се потвърждаване на обжалваното решение и присъждането на направените от страната във въззивното производство разноски.

В настоящото производство на разглеждане подлежи и частна жалба на И. Т. П., действаща чрез адв. Д. С., срещу определение № 1731/18.07.2025 г., с което съдът е отказал изменение на решение № 298/08.05.2025 г. по гр.д. № 1381/2024 г. по описа на Районен съд – К. в частта за разноските.

Изложени са оплаквания, че обжалваното определение е неправилно, т.к. присъдените на ищеца разноски не са изчислени математически правилно

и т.к. възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно и разноските, които следва да бъдат присъдени на страната по това перо следва да бъдат намалени до предвидения в Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НРАВ/ размер.

С оглед на това се претендира изменение на решението в частта за разноските и присъждането на разноски в размер на 3591 лв. вместо в размер на 5722 лв.

В законоустановения срок Н. В. Н., действащ чрез адв. Е. Д., е подал отговор на частната жалба, с който я е оспорил като неоснователна.

Изложил е доводи, че с оглед релевантните обективни критерии не е налице прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение, което му е било присъдено като разноски с решението.

Претендира се потвърждаване на определението.

В проведеното открито съдебно заседание въззивницата се представлява от пълномощника си – адв. Д. С., чрез когото поддържа въззивната жалба и пледира за отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което предявения иск бъде отхвърлен. Поддържа частната си жалба и пледира за уважаването ѝ. Претендира за присъждането на разноски, съгласно представен списък на разноските. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение в настоящото производство.

Въззиваемият се представлява от пълномощника си – адв. Е. Д., чрез когото оспорва въззивната жалба и частната жалба и пледира за потвърждаване на обжалваните с тях съдебни актове. Претендира присъждането на разноски, съгласно представен списък на разноските.

След обсъждане на твърденията и възраженията на страните, и събраните доказателства, на основание чл.235, ал.3 от ГПК съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По въззивната жалба:

Въззивната жалба е допустима, т.к. е подадена в предвидения в закона срок за обжалване от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от Ц.Н.Г., заменена по реда на чл.227 от ГПК от своя наследник Н. В. Н., срещу И. Т. П., с която е предявен иск за прогласяване нищожността на договор за продажба на наследство поради накърняването на добрите нрави.

В исковата си молба ищцата е заявила, че след смъртта на сина си С. В. Г., починал на 24.11.2020 г., е била негов единствен наследник по закон. Ответницата била лице, с което приживе С. В. Г. е живял на съпругески начала.

Твърди, че докато е бил жив синът ѝ С. тя е поддържала близки

отношения с него, той полагал грижи за нея лично и чрез наето от него лице, т.к. ищцата страдала от остеопороза и поради напредналата си възраст от около шест години била на легло и не можела да се обслужва сама. С ответницата отношенията ѝ били хладни и дистанцирани, И. Т. П. не я била посещавала. След смъртта на С. В. Г. И. Т. П. започнала често да посещава ищцата и ѝ предложила да ѝ помогне с установяването на наследствените права и задължения, както и да ѝ тегли пенсията. За целта на 27.11.2020 г. в дома си, в присъствието на нотариус, ищцата подписала и предала на ответницата две пълномощни, с които я овластила да управлява и да се разпорежда със средствата по банковата ѝ сметка, и да я представлява пред други банки и търговски дружества, и държавни учреждения, както и с правата, касаещи необходимите действия, които следва да се предприемат за установяване на наследствените права и задължения на С. В. Г.. Няколко дни по – късно ответницата уведомила ищцата, че е установила имуществените права и задължения, включващи се в наследството на С. В. Г., и ѝ казала, че са налице задължения към банки. Предложила ѝ да заплати наследствените дългове и да ѝ заплати сума от 9900 лв., а ищцата да ѝ прехвърли наследството на покойния си син. Ответницата обещала на ищцата да продължи да полага за нея грижите, които до смъртта си полагал С. В. Г.. Ищцата приела предложението на ответницата и на 02.12.2020 г. в дома на Ц.Н.Г., в присъствието на нотариус, страните по делото сключили договор за продажба на наследство, по силата на който Ц.Н.Г. продала на И. Т. П. наследството си от С. В. Г. за сумата от 9900 лв. Освен това с две пълномощни Ц.Н.Г. упълномощила И. Т. П. да я представлява пред две конкретно упоменати банки за извършването на разпоредителни действия с наличните банкови средства по сметките на С. В. Г. и за погасяване на задълженията му по ипотечен кредит, както и за закриване на сметките.

Ищцата твърди, че след сключването на договора за продажба на наследство въз основа на даденото ѝ на 27.11.2020 г. пълномощно ответницата редовно теглела средства от сметката ѝ, плащала на домашната ѝ помощница, а остатъка ѝ предавала в брой, за което Ц.Н.Г. подписвала ордери.

През месец август 2022 г. в страната се прибрал братът на покойния С. В. Г. – Н., и ищцата му споделила за отношенията си с ответницата, сключеният от двете договор за продажба на наследство, както и липсата на предоставена ѝ от И. Т. П. информация какви имущества и парични средства, освен задълженията към банките, са били включени в наследството.

В началото на 2023 г. ответницата предала на Н. В. Г. екземпляр от договора за продажба на наследство и след упълномощаване от ищцата, той извършил нужните действия за установяване на активите и пасивите на наследството на своя брат. От събраните документи било установено, че приживе С. В. Г. е притежавал в собственост четири недвижими имота, лек

автомобил и множество движими вещи, както и парични вземания по банкови сметки, допълнително пенсионно осигуряване, акции и дружествен дял и възнаграждение за управител на търговско дружество, на обща стойност от около 510 000 лв., а задълженията му са били в размер от 9515,19 лв.

С оглед на значителното несъответствие между нетните стойности на активите и пасивите на наследството на С. В. Г., ищцата счита, че сключеният между нея и ответницата договор за продажба на наследството и нищожен поради накърняването на добрите нрави.

С отговора на исковата молба ответницата е оспорила иска като неоснователен.

Заявила е доводи, че договорът за продажба на наследство не е нищожен, т.к. същият е бил сключен с оглед на обстоятелствата, че И. Т. П. е живяла на съпружески начала със С. В. Г. почти осемнадесет години, в хармония, обич и разбирателство, грижили са се един за друг, като цялото имущество, придобито по време на съвместното им съжителство, с изключение на придобита по наследство от С. В. Г. идеална част от единия от жилищните недвижими имоти, е било придобито в резултат на съвместния им принос. Изложени са и твърдения, че ищцата и ответницата са имали много добри отношения, като Ц.Н.Г. е приемала И. Т. П. за своя снаха. Поради тази причина, вземайки предвид че в продължилото си осемнадесет години съжителство И. Т. П. и С. В. Г. са имали отлични отношения и са придобили отделните вещи от наследственото му имущество в резултат на съвместен принос, по изрично искане на ищцата бил сключен процесният договор за продажба на наследство. Договорът бил сключен след консултация с нотариус, който разяснил на страните вероятността наследството да е обременено със задължения.

Според ответницата договорът не накърнява добрите нрави, т.к. при определянето на цената му изрично е било договорено, че страните отчитат продължителното съвместно съжителство на И. Т. П. и С. В. Г., съвместният им принос за придобиване на имуществото; че ищцата лично се е убедила във взаимната обич, уважение и грижи между покойния ѝ син и ответницата, както и че двамата са полагали съвместно грижи за нея. В подкрепа на тези доводи било и обстоятелството, че след сключването на договора И. Т. П. продължила да полага грижи за Ц.Н.Г. до началото на 2023 г., когато другият син на ищцата Н. В. Г. инициирал оттеглянето на всички дадени от майка му на ответницата пълномощни.

Отделно от изложените доводи ответницата е оспорила иска като неоснователен със оспорване размера на активите, които ищцата твърди да са се включвали в наследството на С. В. Г..

Оспорва, че не е действала в противоречие с добрите нрави, т.к. е предприела редица действия в интерес на ищцата като е установила и

погасила задълженията, произтичащи от банкови кредити, осребрила е вземанията на С. В. Г. от банки по банковите му сметки, както и произтичащите от допълнително пенсионно осигуряване, акции и дружествен дял и възнаграждение за управител на търговско дружество вземания, и е предала паричните средства на ищцата.

Заявила е също така, че независимо от сключеният договор за продажба на наследство с отделни договори за покупко-продажба от 21.12.2020 г. и 16.03.2021 г. Ц.Н.Г. е прехвърлила на И. Т. П. собствеността върху притежаваните приживе от С. В. Г. три недвижими имота и МПС, за които твърди да са били придобити в резултат на съвместен принос.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил предявения иск, т.к. е приел, че от събраните по делото доказателства се установява значителна нееквивалентност на насрещните престации на страните по договора за продажба на наследство, защото активите на наследството на С. В. Г. /294748,20 лв./ многократно надхвърлят пасивите /9565,19 лв./.

С решението си съдът е осъдил ответницата да заплати на правоприемника на ищцата - Н. В. Г. 5722 лв. – разноски, от които 3000 лв. – адвокатско възнаграждение и 2722 лв. – разноски за платени държавни такси и възнаграждения за експертизи.

С подадена в законоустановения срок молба ответницата е поискала изменение на решението в частта за разноските с наведени доводи за неправилно изчисляване на направените от ищцовата страна разходи за платени държавни такси и възнаграждения за вещи лица, както и с възражение за прекомерност на заплатеното от страната адвокатско възнаграждение.

С обжалваното определение № 1731/18.07.2025 г. Районен съд – К. е отказал изменение на решение № 298/08.05.2025 г. по гр.д. № 1381/2024 г. в частта за разноските.

По фактите:

От приетите в първоинстанционното производство доказателства се установява, че Ц.Н.Г. е майка и единствен призован към наследяване наследник по закон на С. В. Г., починал на 24.11.2020 г.

Не се спори, че И. Т. П. е живяла във фактическо съпругеско съжителство със С. В. Г. за период от около 18 години, считано до смъртта му.

Не се спори, че към момента на смъртта на сина й Ц.Н.Г. е била във влошено здравословно състояние, т.к. е имала увреждания на междупрешленните дискове в поясните отдели на гръбначния стълб с радикулопатия, поради което е била обездвижена на легло и се е нуждала от грижи.

С пълномощно с нотариална заверка на подписа от 27.11.2020 г. Ц.Н.Г. е упълномощила И. Т. П. да я представлява пред „УБ.“ АД с правата да извършва всякакви действия на управление и разпоредителни действия със

средствата по банковата ѝ сметка, както и с други правомощия касаещи представителната власт на пълномощника да представлява упълномощителката пред други банки, държавни учреждения и общински служби.

С пълномощно с нотариална заверка на подписа от 27.11.2020 г. Ц.Н.Г. е упълномощила И. Т. П. с правата да се снабди с удостоверение за наследници на С. В. Г., и да извърши необходимите фактически и правни действия за установяване на оставеното от него в наследство движимо и недвижимо имущество, както и парични суми по банкови сметки.

С договор за продажба на наследство с нотариална заверка на подписите, сключен на 02.12.2020 г., Ц.Н.Г. е продала на И. Т. П. наследството си от С. В. Г. за сумата от 9900 лв., като е взела предвид, че И. Т. П. и покойният С. В. Г. са живели във фактическо съжителство на семейни начала в продължение на осемнадесет години; че през цялото това време всички имоти и вещи на значителна стойност, придобити от съвместния принос на двамата са придобивани само от името на С. В. Г.; че между И. Т. П. и С. В. Г. по времена съвместното им съжителство са съществували взаимна обич, доверие и грижи-факт, в който Ц.Н.Г. лично се е убедила и че те двамата са полагали съвместни грижи за нея.

С пълномощно от същата дата Ц.Н.Г. е упълномощила И. Т. П. да я представлява пред „Ю.Б.“ АД за извършването на всички необходими фактически и правни действия за пълното предсрочно погасяване на всички кредити, отпуснати на С. В. Г., а с друго пълномощно от същата дата я е упълномощила да я представлява пред „Т.Б. Д“ АД за извършването на всякакви действия на управление и разпореждане със сумите по сметките на С. В. Г. и за погасяване на съществуващите негови задължения по кредити.

С други две пълномощни с нотариална заверка на подписите, съответно от 07.02.2023 г. и от 08.03.2023 г. Ц.Н.Г. е упълномощила другия си син - Н. В. Г. с правата да я представлява пред подробно изброени държавни учреждения, общински служби, банки и други търговски дружества – доставчици на електронни съобщителни услуги, с правата да извършва всякакви фактически и правни действия, необходими за установяването на оставеното от покойния С. В. Г. в наследство движимо и недвижимо имущество, както и парични суми по банкови сметки, както и да се разпорежда с тях.

Установено е, че в наследствената маса на наследството на С. В. Г. са се включвали четири недвижими имота – три жилищни и един гараж; едно МПС - лек автомобил, налични средства по банкови сметки, средства по допълнително пенсионно осигуряване, средства от себестойност на акции и средства от себестойност на дружествен дял и възнаграждение за управление на търговско дружество, чиято обща стойност съгласно приетите заключения на съдебно-оценителната експертиза и съдебно-икономическата експертиза е

в размер на 294748,20 лв.

Установено е, че задълженията на наследството на С. В. Г. са произтичали от банкови кредити и са били в общ размер на 9565,19 лв.

Установено е, че тези задължения са били погасени чрез плащания от И. Т. П..

От приетите по почин на ответницата писмени доказателства се установява, че средствата, представляващи стойността на дружествения дял на С. В. Г. в „Г.-ВПК-Е.“ ООД и възнаграждение за м.ноември 2020 г., са изплатени на основание сключена на 29.01.2021 г. лично от Ц.Н.Г. с дружеството спогодба, а парите са били преведени по нейна сметка.

Установява се също така, че по силата на пълномощни с нотариална заверка на подписите съответно от 18.12.2020 г., 11.03.2021 г., 23.07.2021 г., Ц.Н.Г. е упълномощила И. Т. П. да я представлява пред „Р.“ ЕАД и „И.“ АД във връзка с продажбата на притежаваните от С. В. Г. дялове в инвестиционни дружества и акции. Продажбата на същите е била извършена съответно през м.06. и 07. 2021 г. и средствата са били преведени по сметката на Ц.Н.Г.. Впоследствие са били изтеглени от И. Т. П. и предадени от нея на Ц.Н. Г. в брой, съгласно подписани от последната приходни касови ордери от 14.08.2021 г.

С договори за покупко-продажба на недвижим имот, сключени на 21.12.2020 г., 21.12.2020 г. и 16.03.2021 г., Ц.Н.Г., чрез пълномощника си И. Т. П., е продала на И. Т. П. три от недвижимите имоти, включени в наследството на С. В. Г. – два жилищни и гараж, съответно на цени от 30000 щатски долара, 9000лв. и 9900 лв., които И. Т. П. е заплатила по банкова сметка на продавачката. Впоследствие И. Т. П. е изтеглила и предала в брой на Ц.Н.Г. сумите от 9000лв. и 9900 лв., съгласно подписани от последната приходни касови ордери от 29.12.2020 г. и 15.03.2021 г.

С договор за покупко-продажба на МПС, сключен на 21.12.2020 г., Ц.Н.Г., чрез пълномощника си И. Т. П., е продала на И. Т. П. лекия автомобил, включен в наследството на С. В. Г., на цена от 18000 лв., заплатена по банкова сметка на продавачката.

От събраните по делото показания на свидетели се установява, че И. Т. П. и С. В. Г. са живели на съпружески начала от около 17 години. От показанията на свидетелите Г. и Д. се установява, че двамата са живели в любов и хармония. Отношенията между Ц.Н.Г. и И. Т. П. също били добри. И. Т. П. и С. В. Г. се грижели за Ц.Н.Г., а след смъртта на С. И. продължила да се грижи за нея.

От показанията на А.Б. се установява, че тя е била наета от С. В. Г. да обслужва майка му. От края на 2018 г. – началото на 2019 г. в продължение на две години и половина тя гледала Ц.Г., като ходела по четири часа на ден – три часа преди обед и един час следобед. Единствено по време на пандемията от

Ковид-19 живяла непрекъснато у дома на Ц.Г.. През октомври 2021 г. или 2022 г. била освободена от И. Т. П., т.к. тя наела друга жена да се грижи за Цветанка по един час дневно. Свидетелката сочи, че докато С. В. Г. бил жив никога не била виждала И. П. да ходи при Ц.Г. и не я познавала, като комуникирала само със С. В. Г.. След смъртта на С. В. Г. И. Т. П. рядко посещавала Ц.Н.Г. – само на 15-то и 30 –то число, ако датата се падала в събота или неделя, а при тези си посещения се държала грубо с нея, викала ѝ много. Издръжката на Ц.Н.Г. била изцяло от получаваната от нея пенсия. С част от парите И. Т. П. заплащала сметките за ток и вода, а остатъка давала на Ц.Н.Г., като с този остатък тя си купувала лекарствата и храната. И. Т. П. не била давала никакви други пари на Ц.Н.Г., дори и когато се нуждаела от рехабилитатор.

По правото:

Въззивният съд намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество е неправилно, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 9 ЗЗД насрещните права и задължения на страните по договора за продажба се определят по тяхно съгласие и в съответствие с принципа на свободата на договаряне, ограничена единствено от повелителните норми на закона и добрите нрави.

Последните съставляват неписани общо установени етични правила на морала, възпроизведени и като правни принципи, макар и не чрез изрични норми, които са от значение за обществото като цяло, поради което не се свързват с индивидуалната субективна преценка на конкретния правен субект за морал, а с утвърдените в обществото ценности.

Не всяка нееквивалентност на престациите по договора представлява нарушение на добрите нрави като основание за неговата нищожност, а само тази, при която едната престация е толкова незначителна, че практически се приравнява на липса на такава, което води до несъвместимо с добрите нрави извличане на изгода от едната страна чрез злоупоставяне на интересите на другата.

Преценката се извършва към момента на сключване на договора, като тя не е обусловена единствено от стойностната съпоставка на договорената и пазарната цена на продаваната вещ, доколкото продажбата на вещ под пазарната цена сама по себе си не е несъвместима с общоприетите норми за добросъвестност и справедливост, а се формира с оглед и на останалите обстоятелства, при които е сключена сделката.

В тази връзка според въззивния съд обстоятелството, че договорената от Ц.Н.Г. и И. Т. П. продажна цена на наследството на С. В. Г. е многократно по-ниска от чистата пазарна стойност на активите, включени в него, само по себе си не обосновава нарушаването на добрите нрави при сключването на процесния договор за продажба на наследство.

Цената на наследството е определена от страните по договора към

момента на сключването му при отчитане на значимите обстоятелства, че купувач на наследството е И. Т. П., която е живяла в продължение на осемнадесет години във фактическо съпружеско съжителство с наследодателя С. В. Г.; отношенията помежду им са били основани на взаимна любов, уважение, а придобиването на недвижимите имоти и движимите вещи по време на това съжителство е станало в резултат на съвместния принос на двамата, макар и страна по съответните сделки да е бил единствено С. В. Г..

Отчетени са и обстоятелствата, че И. Т. П. и С. В. Г. са поддържали редовно отлични отношения с Ц.Н.Г., и съвместно са се грижили за нея.

Всички тези обстоятелства са изтъкнати от страните в договора за продажба на наследство и те имат своето съществено значение при преценката дали същият накърнява добрите нрави.

Според настоящия въззивен съд не може да се приеме, че процесният договор накърнява добрите нрави, а напротив, следва да се приеме, че той е в унисон със семейните ценности и морала.

Това е така, т.к. съгласно нормите на действащият Семейен кодекс /СК/ фактическото съпружеско съжителство не създава семейно-правни връзки между лицата, които го упражняват, а Законът за наследството /ЗН/ не признава наследствени права на лицата, живеещи във фактическо съпружеско съжителство.

Въпреки това фактическото съпружеско съжителство, освен че е широко разпространено в българското общество, то индиректно се признава и от законодателя като алтернативна на брака форма на функциониране на семействата.

Така например Законът за съдебната власт /ЗСВ/ в своите допълнителни разпоредби съдържа легална дефиниция на фактическото съпружеско съжителство и въвежда задължение за магистратите да декларират освен своето и имуществото на лицата, с които живеят във фактическо съпружеско съжителство.

Законът за отнемане на незаконно придобито имущество /ЗОНПИ/ и Законът за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси /ЗПУКИ/ също предвиждат аналогични задължения за задължените по тези закони за деклариране на определени обстоятелства лица да декларират наличието или липсата на обстоятелства, които касаят лицата, с които те живеят на съпружески начала.

Законът за защита от домашно насилие /ЗЗДН/ директно приравнява за своите цели да предоставя защита на засегнати от домашно насилие лица бракът и фактическото съпружеско съжителство.

В обобщение може да се заключи, че според господстващото в българското общество разбиране фактическото съпружеско съжителство между две лица е равносилно на сключен между тях брак.

Тъй като отношенията, които възникват между живеещите на съпругески начала лица, не са предвидени в чл.1 от СК като вид семейно-правни отношения, то тези лица не могат да се ползват и от правата, които СК и ЗН предвиждат за съпрузите.

В частност в хипотезата на смърт на едното от живеещите на съпругески начала лица, другото лице не е признат от закона негов наследник, както и то не може да се ползва от имуществените права, които СК признава на съпрузите, които не са избрали режим на разделност по отношение на придобитите по време на брака имущества.

От приемането на СК от 1968 година до сега действащият СК е неизменна традиция по силата на законова презумпция да се приема, че всички придобити по време на брака в резултат на съвместния принос на съпрузите движими и недвижими имущества са общи в условията на бездялова съсобственост, която се прекратява при смърт на единият съпруг.

Неизменно е и традицията от 1985 г. насам преживелият съпруг винаги да е призован към наследяване законен наследник.

Според съда в духа на правото е подобно разбиране да бъде възприето от законодателя и по отношение на имуществените права, придобити в резултат на съвместен принос от живеещите на съпругески начала лица през времетраенето на тяхното съжителство.

Към настоящият момент такъв законодателен подход все още не е възприет, но както вече бе посочено по-горе в мотивите той се явява приемлив от гледна точка на обществения морал.

Такава хипотеза представлява случаят с имуществото, включено в наследствената маса на С. В. Г. – то е било придобито в резултат на съвместните усилия на покойния наследодател и живеещата с него от 18 години на съпругески начала И. Т. П. през време на съвместното им съжителство.

Тези обстоятелства са признати от Ц.Н.Г. с полагането на подпис в процесния договор за продажба на наследство и не се опровергават от събраните по делото доказателства.

Отделно от това мотив при определянето на цената на договора са били и отличните отношения между Ц.Н.Г. и И. Т. П. и полаганите от последната грижи за продавачката по договора в предхождащ сключването му период от време.

Тези обстоятелства също са признати от Ц.Н.Г. с полагането на подпис в процесния договор за продажба на наследство.

Единствено в свидетелските показания на А.Б. се съдържат твърдения за лошо отношение на И. Т. П. към Ц.Н.Г., но съдът не ги кредитира в тази им част, т.к. ги приема за недостоверни, т.к. свидетелката е била освободена като гледачка именно от И. Т. П..

Индиция за отличните отношения между Ц.Н.Г. и И. Т. П. представляват обстоятелствата, че за периода от издаването на първите пълномощни от 27.11.2020 г. до намесата на Н. В. Г. в отношенията помежду им, Ц.Н.Г. е предоставила на И. Т. П. през 2021 г. и други пълномощни, като съгласно учредената с всички пълномощни от нея в полза на И. Т. П. представителна власт, последната е можела да извършва от името на Ц.Н.Г. всякакви фактически и правни действия.

При това положение противоречащи на всякаква житейска логика са твърденията на ищцовата страна в исковата молба и съдържащите се в показанията на свидетелката Б. твърдения за лоши отношения между Ц.Н.Г. и И. Т. П..

Абсолютно житейски нелогично е човек да предостави на някого пълна представителна власт, съгласно която упълномощеният може да извършва от името на упълномощителя всякакви фактически и правни действия, пред всякакви правни субекти, ако не е налице пълно доверие на упълномощителя в упълномощеното лице, което очевидно следва да е основано на много близки отношения между двамата.

В исковата молба не са наведени твърдения, а още по-малко са налице доказателства за това, че в периода от 2020 г. до 2023 г. Ц.Н.Г. не е можела да разбира свойството и значението на постъпките си, поради което съдът приема, че всички нейни писмени изявления отразяват действителната ѝ воля.

В заключение въззивният съд намира, че договорът за продажба на наследство, сключен на 02.12.2020 г. между Ц.Н.Г. и И. Т. П., по силата на който Ц.Н.Г. е продала на И. Т. П. наследството си, останало ѝ от покойния ѝ син С. В. Г. за сумата от 9900 лв. не е нищожен поради накърняване на добрите нрави.

Ето защо обжалваното решение следва да се отмени и вместо него следва да се постанови ново, с което предявеният иск бъде отхвърлен като неоснователен.

Относно частната жалба:

Частната жалба е допустима, т.к. е подадена от процесуално легитимирана страна в предвидения в закона срок за обжалване, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

С оглед на постановеното от въззивния съд решение по съществото на правния спор, което обуславя и неоснователност на направеното пред първоинстанционния съд искане от ищцовата страна да ѝ бъдат присъдени разноските по делото, то обжалваното определение следва да бъде отменено.

Не се налага постановяването на ново определение вместо отмененото, т.к. въпросът за разноските ще се разреши от въззивния съд.

Относно разноските:

При този изход на делото на основание чл.78, ал.3 от ГПК въззивницата

И. Т. П., която е и ответница, има право на разноси в двете съдебни инстанции.

В нейна полза следва да се присъдят направените разноси за платена държавна такса за въззивно обжалване от 198 лв., или 101,24 евро, и 250 лв., или 127,82 евро – депозит за възнаграждение за вещо лице пред първата съдебна инстанция.

Не се присъжда като разноси внесената от страната сума от 40 лв. – депозит за свидетел, т.к. на свидетелят не е изплатено възнаграждение и същата подлежи на връщане по реда на чл.82 от ГПК.

Пред двете съдебни инстанции И. Т. П. е била представлявана безплатно от адв. Д. С. при условията на чл.38, ал.1 т.3 от Закона за адвокатурата.

На основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата Н. В. Г. следва да бъде осъден да заплати на адв. Д. С. адвокатско възнаграждение в размер на 1319,13 евро общо за двете съдебни инстанции, определено като сбора между определените за всяка една инстанция по реда на чл. 7, ал.2 от Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа възнаграждения, при цена на иска от 9900 лв., за която нито страните, нито съдът са повдигали спор в преклузивния срок по чл.70, ал.1 от ГПК.

Относно обжалваемостта на съдебният акт:

Съгласно чл. 280, ал. 3 т.3 от ГПК /редакция съгласно ДВ, бр. 86/2017 г./ настоящото съдебно решение подлежи на касационно обжалване.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.271, ал.1 пр.2-ро от ГПК Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 298/08.05.2025 г., постановено по гр.д.№ 1381/2024 г. по описа на Районен съд – К., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от Ц.Н.Г., ЕГН - *****, с адрес : гр. К., ул. „*****, заместена по реда на чл.227 от ГПК от правоприменника си Н. В. Г., ЕГН – *****, с адрес: с адрес : гр. К., ул. „***** срещу И. Т. П., ЕГН – *****, с адрес: гр. К., ж.к. „***** иск с правно основание по чл.26, ал.1 пр.3-то от ЗЗД за прогласяване нищожността поради накърняване на добрите нрави на сключеният на 02.12.2020 г. договор за продажба на наследство с нотариална заверка на подписите, рег. № 1754, по описа на нотариус Н. Б., с рег. № ** на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд - К., с който Ц.Н.Г., ЕГН - *****, с адрес : гр. К., ул. „***** е продала на И. Т. П., ЕГН - *****, с адрес: гр. К., ж.к. „*****, цялото си наследство, като

съвкупност от права и задължения, останало от покойния ѝ син С. В. Г., ЕГН - *****, починал на 24.11.2020 г., съгласно издаден от Община К. акт за смърт № 0753/25.11.2020 г., за сумата от 9900 лева .

ОТМЕНЯ определение № 1731/18.07.2025 г., постановено по гр.д.№ 1381/2024 г. по описа на Районен съд – К..

ОСЪЖДА Н. В. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр. К., ул. „*****, в качеството му на правоприемник на Ц.Н.Г., ЕГН - *****, с адрес: гр. К., ул. „*****, да заплати на И. Т. П., ЕГН- *****, с адрес: гр. К., ж.к. „***** сумата от **229,06 евро** /двеста двадесет и девет евро и шест евра/ - направени от нея разноски пред двете съдебни инстанции.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата Н. В. Г., ЕГН – *****, с адрес: гр. К., ул. „*****, в качеството му на правоприемник на Ц.Н.Г., ЕГН - *****, с адрес : гр. К., ул. „*****, да заплати на адв. Д. С. С., член на Софийска адвокатска колегия, с адрес : гр. С., ул. „***** сумата от **1319,13 евро** /хиляда триста и деветнадесет евро и тринадесет евра/ , представляваща общия размер на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ на И. Т. П., ЕГН- *****, с адрес: гр. К., ж.к. „***** в производствата пред двете съдебни инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____